

Hartjes en 'staande ovatie' via de chat

THEATER Stand-up filosoof Laura van Dolron oefende zaterdag met het opvoeren van haar voorstelling 'Een antwoord op alle vragen' op video. „Het beeld van mijn ouders in hun computerkamertje hielp me wel.”

Door onze redacteur
Ron Rijghard

‘Dit was crazy’, is het eerste wat Laura van Dolron zegt als haar voorstelling *Een antwoord op alle vragen* is afgelopen. Beter: als de live-uitzending van de voorstelling via videoplatform Vimeo voorbij is. Van Dolron staat op een plateau dat gebouwd is over de stoelen in de zaal van De Kleine Komedie in Amsterdam. Naast haar, op het balkon, zit acteur Willem de Wolf en op het podium staan haar musici Frank van Kasteren en Wilko Sterke, omgeven door een stel camera’s. Er is twee man publiek: journalisten, onder wie de verslaggever van NRC, achter op het podium.

De uitzending is een try-out. Komend weekend kunnen liefhebbers van de stand-upfilosoof de gestreamde voorstelling tegen betaling zien. Het proefpubliek stuurt na afloop via de chat hartjes, bravo’s en „staande ovatie”, meldt een medewerker. Een toeschouwer schrijft het

theater te missen, maar een ander zegt dat de acteurs zo dichtbij kwamen dat het leek alsof zij er toch bij was.

Vanaf het balkon maakt De Wolf een smekend grijpgebaar naar Van Dolron. „Ik zit te ver weg van je.” Het moeten zitten bevalt hem niet, zegt hij. „Ik heb een paar keer willen dansen. Ik wil mijn vrolijkheid kunnen uiten.”

In de reguliere voorstellingenreeks van *Een antwoord op alle vragen*, die in december 2018 in première ging, gaf De Wolf met zijn kwetsbare en melancholieke spel een ideale tegenspeler voor de meer cerebrale en op de lach gerichte Van Dolron.

Het concept van de voorstelling behelst dat de vier (ook de muzikanten hebben een sprekende rol) al improviserend antwoord geven op vragen die het publiek indient. Afgelopen zaterdag hadden de toeschouwers hun vragen van tevoren opgeschreven, gefotografeerd en gemaïld. Ze werden getoond op een groot scherm in De Kleine Komedie; van algemeen-filosofisch, ‘Wanneer is het goed genoeg?’, tot concreet,

‘Wat zou Greta Thunberg doen?’

Vooraf zijn de gedachten over dit experiment nog gemengd. Van Kasteren ziet op tegen spelen voor een lege zaal. „Ik vertrouw publiek meer dan een camera. Je krijgt geen reactie.” En Sterke zegt: „Ik vind het geen lege zaal. Achter dat muurtje, dat scherm, bevinden zich mensen. En weer kunnen spelen is sowieso fijn.” De Wolf leek het op voorhand een „absurde ervaring”. Na afloop, zeker omdat het samenspel en de improvisaties een soepel uur theater opleveren, overheerst de tevredenheid; onder meer over het tweemanspubliek, dat soms hoorbaar lachte.

Twee dagen later kijkt Van Dolron met veel plezier terug op hoe *crazy* het optreden was. „Ongelofelijk om weer in het theater te staan. En met zijn vieren weer in die *vibe* te raken. En daarbij voelen of me verbeelden te voelen dat het publiek er ook echt bij is.”

Dat publiek is een reden om weer op te willen treden, net als het mededogen met haar partner. „Als we samen thuis zijn, dan krijgt hij elke

dag een Laura van Dolron-voorstelling voor zijn kiezen. Dat is op den duur wat veel van het goede.”

Bij het spelen richtte ze zich tot haar muzikanten. „Frank en Wilko zaten in deze opstelling recht voor me en ik heb niet veel publiek nodig. Als Wilko bij een verhaal tranen in zijn ogen krijgt, dan geeft dat voldoende vertrouwen in wat ik aan het doen ben.”

Een lach uit de zaal kan ook afleiden. „Als er wordt gelachen maak ik drie grappen extra.” Maar De Wolf wil ze wel dichterbij hebben. Er komt een tweede plateau in de zaal. „Dat lange lijf is veel te leuk om verborgen te houden.”

Het spelen op camera was haar niet tegengevallen. Ze wist dat haar ouders in hun computerkamertje hielp me wel.” Sowieso wil ze zich niet te veel aanpassen. „Het is goed zoals het is. We gaan dit zo de wereld inslingeren.”

Laura van Dolron: Een antwoord op alle vragen. Za 16 en zo 17 mei, 20.00 uur. Kaarten via dekleinekomedie.nl